

Potser ja hem tocat fons...

«L'única amenaça de debò que té Espanya com a negoci en forma d'Estat és la revolta catalana, un aixecament pacífic, popular, intergeneracional, contra les castes d'allà i les que en viuen aquí»

Aquests darrers quinze dies, la gestió pública de tot el que ha anat succeint a les files de l'independentisme i, més concretament, entorn de les tres sigles que el representen al Parlament, ha estat més aviat deplorable. Des del viatge a Madrid d'Anna Gabriel de la CUP, per posar-se davant la justícia espanyola, fins a l'acatament del marc constitucional espanyol i la renúncia a la unilateralitat per part d'ERC a la taula de diàleg, passant per l'afer vidriós de Laura Borràs, presidenta de Junts. Disposant de tot aquest material domèstic és obvi, doncs, que no ens calen esdeveniments exògens per a enfonsar-nos.

Diria que, amb aquestes cireretes com a guarniment final del pastís, la consciència de desconexió ha augmentat considerablement entre la ciutadania. No pas de la desconexió entre els catalans i Espanya, sinó entre la gent i aquelles persones i sigles que públicament gestionen avui el moviment independentista. Fa tot l'efecte que ja hem tocat fons i que, cinc anys després de la victòria nacional de l'1 d'octubre, la data més important de la nostra història nacional des de la derrota d'Almansa, ara ens trobem en un carreró sense sortida i la desorientació, la incomprensió i la desmotivació campen lliurement çà i là.

Potser ha arribat el moment de dir que cal una renovació en profunditat d'alguns lideratges i la substitució de certes responsabilitats en el món independentista, si és que no volem que acabi establint-se, com ja comença a ocórrer, la mateixa relació entre la idea de ?partit independentista? i ?independència?, com la que existeix ja fa dècades entre ?socialisme? i ?partit socialista?. És a dir, una etiqueta tant formal com retòric n'és el discurs, sabent que aquesta és una aspiració que se situa, sempre, a l'horitzó i enlloc més, com si no hi hagués cap pressa, interès o voluntat d'arribar-hi mai, de tal manera que, al final, ?independentista? acabi volent dir el mateix que ?socialista?: res.

Durant la darrera dècada, així com hi ha hagut una reculada sense precedents en l'ús de la llengua catalana, s'ha produït també una degradació progressiva de la qualitat de la política catalana. Hi ha massa noms, en llocs clau, tant en diferents nivells de govern com en càrrecs de representació parlamentària, amb un gruix polític, un bagatge cultural i una memòria històrica que no s'allunyen de la mediocritat més punyent i que, sovint, freguen la incompetència, amb una tradició més aviat modesta en l'àmbit del mercat laboral no orgànic. Gent a qui, fora de les sigles, no se'ls coneix cap altra dedicació professional digna d'esment. I estic convençut que, dintre de cada partit o ben a la vora, hi ha altres persones amb perfils més sòlids per a llocs concrets. No els cal, doncs, anar a cercar gaire lluny.

Ha passat prou temps per a reconèixer que tenir raó no sempre et duu, immediatament, a la victòria, si no es fa servir, alhora, la intel·ligència política. I també una mínima estratègia planificada, oberta lògicament a canvis forçats per les circumstàncies, però no en cap cas a mercè de la improvisació permanent. Reconeguem-ho: empesos per la il·lusió per la llibertat i la fatiga d'Espanya, vam llançar-nos a la piscina de cap, quan amb prou feines hi havia un pam d'aigua, ja que, justament, feia no-res que l'haviem començada a omplir. I va passar el que passa sempre en aquests casos: la trompada va ser majúscula i encara en paguem les conseqüències, amb seqüeles greus.

Vam menystenir la força d'Espanya com a Estat i sobrevalorar la funció protectora de la UE, com a garantia democràtica de drets fonamentals, oblidant que Espanya és accionista de l'empresa UE i nosaltres no. I vam confiar el nostre destí a la solidaritat internacional, convençuts

que amb la bondat de les nostres aspiracions ja n'hi havia prou per assolir l'objectiu. Però sense un treball previ en l'àmbit internacional, seriós, permanent, regular, ben fet, informant i teixint complicitats, no ens en sortirem, ni fora ens faran mai la feina que hem de fer nosaltres dintre.

I, a l'hora de la veritat, l'única estructura d'estat que teníem, la sola que continuem tenint, era la gent. Però els gestos imprescindibles de força nacional, de desobediència col·lectiva, de pressió popular, també han de preparar-se prèviament i han de dur-se a terme, justament, quan l'acció pot ser més eficaç i més feble és la capacitat de reacció de l'adversari. Hi ha hagut massa episodis de dubte, de titubeig o de silenci, sense prendre decisions, massa ambigüitats per acabar l'Estat i el seu govern, finalment, prenent el control de la situació a Catalunya, sense lideratges nacionals clars aquí i mancats d'un comandament únic amb prou autoritat moral.

No és estrany el moment baix d'entusiasme existent en aquests moments, però, malgrat tot, podem ser optimistes si fem de la nostra voluntat d'independència un motor d'actuació civil i revolta nacional, pacífica, democràtica, social. Mai com ara, des de 1707, no hi havia hagut tants compatriotes partidaris de la independència de la nació catalana, ni mai tantes persones a tot Catalunya, el País Valencià i les Illes Balears conscients de compartir la mateixa nació i partidàries d'un futur col·lectiu també en comú i en llibertat, des d'una perspectiva confederal, respectuosa amb la diversitat territorial a l'interior dels Països Catalans.

Una estratègia seriosa d'emancipació nacional cal que tingui també un relat propi de la realitat, un relat clar, comprensible i creïble, resultat d'una preparació feta amb rigor, que no funcioni només a cop de tuit, amb prou credibilitat per a ser seguida amb respecte i atenció per l'opinió pública internacional, sense cops de timó sobtats, gestos inesperats i declaracions incomprensibles. S'han fet i continuen fent-se massa coses estranyes, contradictòries, sense sentit, amb més patriotisme que ciència, però sense les dosis imprescindibles d'intel·ligència, previsió i sentit d'estat.

Hem de tornar a parlar del triple valor de la nostra lluita per la independència nacional: social, democràtic i cultural. I insistir en els beneficis de la independència per a la qualitat de vida de les classes populars, al marge d'on han nascut i de la seva llengua familiar, en què millor podríem viure si gestionem el present i preparem el futur els que vivim aquí i no deixem que ho facin allà, en contra dels nostres interessos i prioritats, els que estan sempre al servei de les elits parasitàries. Són aquelles que, al llarg de la història, han forçat a l'emigració els treballadors andalusos, extremenys, murcians, etc. i els han obligat a abandonar la terra dels seus pares, en cerca d'una vida més digna, mentre ells vivien dels privilegis extractius de la capitalitat estatal (econòmica, política, cultural, d'infraestructures, transports, etc.).

L'independentisme ha de socialitzar una idea de la nació no pas com a quelcom místic o sobrenatural, immodificable, sinó com un espai compartit d'interessos, referents i emocions, al qual pot incorporar-se, lliurement, qui ho vulgui. I, alhora, a més de benestar i progrés material, promoure qualitat de vida democràtica, participació popular, transparència en la gestió, lluita contra la corrupció i una llengua i una cultura nacionals com a espai comú i públic de trobada, més enllà de l'origen de cadascú. Perquè si aquest espai comú no és el català serà, sens dubte, l'espanyol.

L'única amenaça de debò que té Espanya com a negoci en forma d'Estat és la revolta catalana, un aixecament pacífic, popular, intergeneracional, contra les castes d'allà i les que en viuen aquí. Un autèntic moviment de classes populars i capes mitjanes de la societat ben lluny de les elits *hispano-barcelonines* del pont aeri o l'AVE sovintejat. Una revolta democràtica davant la qual, només mirant qui hi ha a cada banda, cap demòcrata no hauria de dubtar sobre cap a quin costat es decanta.

Les independències no s'improvisen i la llibertat no es guanya a la primera investida. Hem d'anar al proper embat amb els deures més ben fets, convençuts que podem ser majoria si som capaços d'identificar l'adversari real i no confondre'ns d'enemic, concentrant les energies a combatre'l i no pas a desgastar-nos entre nosaltres a cop d'insult, desqualificacions i batesses

quotidianes. En un moment determinat, tots sense excepció haurem de passar a l'acció, implicar-nos personalment en accions compartides amb altres milers de compatriotes, iniciatives de gran abast per accedir a una nova legalitat: la nostra.

Sense denunciar, combatre i superar les legalitats injustes, Rosa Parks encara seuria a la cua de l'autobús, Obama i família serien esclaus, Argentina, Mèxic i Cuba formarien part d'Espanya, les dones no podrien votar i el divorci seria il·legal. Quan una majoria supera una llei injusta amb fets consumats i sense escriure cap instància és que estem davant d'una societat madura. I les societats madures, com els pobles lliures, ja no demanen permís a ningú per a existir.